

consequens est. Vbi assinus caco est in vobis peccator, quod in
Malis sequat afflicto motu. In Minus de finem quam male.
Ita quod cumque es pedunt, et bona: sed quod mala et bona ex-
pediant: quod quod mala et bona. Equivocatio est in vobis
et expedire ad in Malis sequat coram per: In Minus autem caco
pauis, vobis: vitandi maioris mali.

Pro fallacia amphibologiae sunt haec exempla quos-
cumque vellent me capere, vellent ut me caperent: sed
hostes vellent me capere: quod vellent ut hostes me ca-
perent. Ita quisquis arat litus, terram prosundit
aratro: sed operam perdens litus arat: quod operam per-
dens terram prosundit aratro. Denique vobis magistri
et huius: sed hi libri sunt magistri: quod hi libri et huius.

De fallacia copos. Diui- sionis. etc.

Pro fallacia copos quemlibet possibile est stare pos-
sibile est ut stet: sed possibile est sedentem stare: quod possibile
est ut sedens stet. Vbi Minus prius vera est in se diuiso, et
falsa in se composito, et quia sequitur falsa etc. Ita
quicumque numerus compositus est duobus et tribus, est duo
et tria: sed quicumque non sunt duo et tria: quod quicumque non compo-

componuntur ex duobus, et tribus. Vbi etiam est falsa, quia
sequitur ex Min. accepta in se composito, in quo est falsa,
cu^m Mai: in eod. sil. vera sit.

Pro fallacia diuisionis, .i. Sus diuisi quocumq^{ue} s^{ed} duo
et tria, sunt duo, et s^{ed} tria: s^{ed} quinq^{ue} s^{ed} duo et tria: q^{uia}
quinq^{ue} s^{ed} duo, et quinq^{ue} s^{ed} tria. It^{em} q^{uia} ois enuntio est l. fal-
sa: s^{ed} ois enuntio n^{on} est vera: q^{uia} ois enuntio est falsa. Vbi
do est falsa, quia sequitur ex se composito Maiorib^{us}, qui falsus
est.

Pro fallacia accentus, qui prouenit ex uariet^e accen-
tus, l. p^{ro}nu^{er}ti^onis uocabuloru^m: ut qui lepore insectari, multa
pauit loca: s^{ed} tu com domi sedes, et sermonu^m s^{ed} amicus
corpore, lepore insectaris: q^{uia} multa pauis loca cu^m domi
sedes. It^{em} q^{uia} qui libru^m est det, libru^m deuorat: s^{ed} tu
lib. edis (.i. in lucem emittis): q^{uia} libru^m deuoras. Vbi decep-
tio est in u^{er}bo (ed) q^{uia} in Mai. het est a^l breu^{is}, in Min. u^{er}
longa^{is}. It^{em} est fallacia prouenit ex de p^{ro}ci. et conuul^uti^o
aliquis uocabuli, ut ois uia pedibus conuul^uti^o. s^{ed} ois
uia res q^uad est publica: q^{uia} res publica pedibus conuul^uti^o.
It^{em} q^{uia} qui dicit te a grege uendisse, laudat te: s^{ed} ceptor
cu^m te reprehendit, dicit te a grege uendisse: q^{uia} te re-
prehendit, laudat te. Deniq^{ue}, qui dicit, audistis sacru^m,

152
sacru^s ait te sacru^s audiuisse: sed quete interrogat an
sacru^s audieris, dicit, audistis sacru^s: q^d qui interrogat
an sacru^s audieris, ait te sacru^s audiuisse. Vbi deceptio
est sophismatis, oritur ex su^o ironico pro serio: deceptio u^{er}
2^a, oritur ex su^o interrogatorio pro assertorio.

Pro figura dictionis: q^d funclat^{ur} in solitudine d^{ic}-
tionis ut Soc. n^{on} est sp^{iritus}: Soc. est h^{omo}: q^d h^{omo} n^{on} est sp^{iritus}. Id^e
que h^{ab}ent eandem r^{ati}o^{em}, sunt eiusde^m g^{en}eris: s^{ed} Est qu^{is}
et manupium h^{ab}ent eandem r^{ati}o^{em}: q^d sunt eiusde^m g^{en}eris.

Art. 4us Q^{uestio}.

De fallacijs reru^m?

Prima es fallacibus, q^d in rebus contingunt, est fallacia
accidens: ut si dicas ai^{al} est q^{ui}s. h^{omo} est ai^{al}: q^d h^{omo} est q^{ui}s.
Vbi in Mai^{or} n^{on} sumit^{ur} ai^{al} quatenus est id^em cu^m h^{omo}, s^{ed}
prout accidit beneficio. Int^{el}lus abstractus est a suis p^{ar}tibus, qua
sola r^{ati}o est q^{ui}s.

2^a est q^uo^{modo} arguit^{ur} a simpl^{iter} ad. in quid. ut arma

restitudo

restituenda s^o d^ono: s^o d^ono e^o furiosus: q^o arma restituenda s^o furioso: Itē^o 1° merces in mare iactanda: q^o n^o s^o tractanda ut naufragiū timeat: ut uice uersa, i^o q^o n^o arguit^o a s^o q^o ad simpli^o. 1° merces proijcienda sunt in mare ut naufragiū timeat: q^o merces in mare p^oijcienda sunt: Itē^o 1° arma n^o s^o restituenda d^ono furioso: q^o n^o sunt restituenda d^ono.

De 3° fallacia, q^o oritur ex ignorantia & lenchi: Itē^o 3° q^o de reliquis, usq^o ad septimū, v^ori p^ot^o Curs. hoc lo.

Quaest. 2^a.

Qua re solui deat
paralogismus.

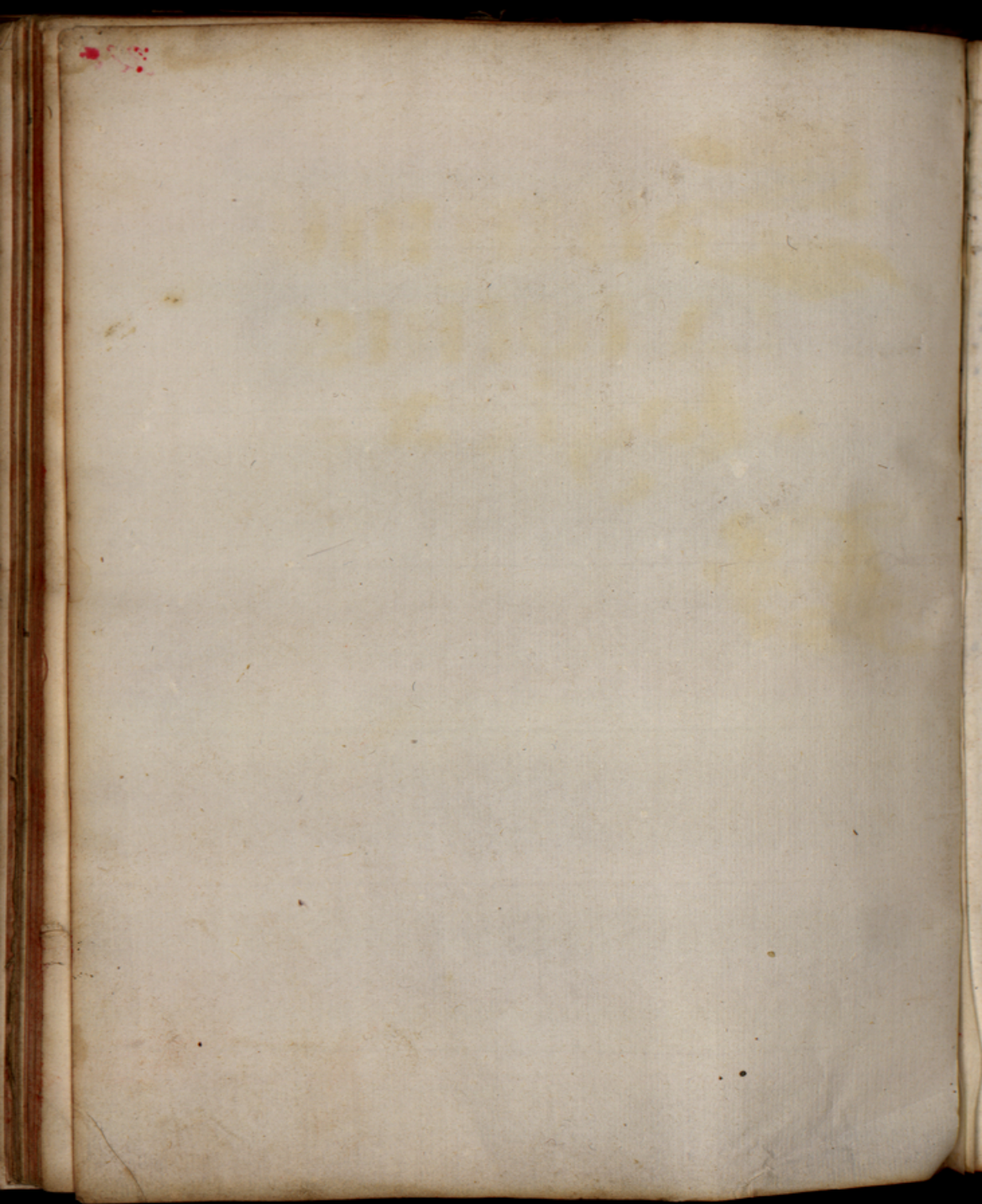
Duos m^ois tradit Arist. soluendi Paralogismu^o 3° e^o apparen^o, et qui v^ot^o soluere, reit^o n^o soluit: et tunc datur, q^o n^o videns v^oidere v^o arguente^o n^o uere, s^ol^o apparen^o arguere, ut ob^otenus distingat equiuocis, et alia, q^o multapl^o a barquente obijuncti: nam v^ontio apparen^o, sufficit, q^o n^o arguē^o t^o n^o apparen^o.

258
Quis solvendi, & verus, et vere solvitur paralogismus?
qui tunc dicitur, quoniam respondens vere explicat unde nam oratio
eius falsitas. Nam si falsitas est oratio, et non antecedens
dentur, solvitur. N. illa est premissa, quae vera apparet, sed
non est, si autem oratio est praeterita, possunt admitti Omissa, et negari
et c.

Finis compendij Logicae
Comimbvicensis.

252

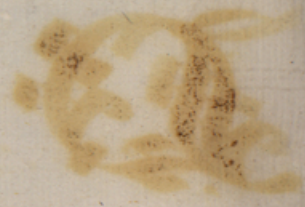
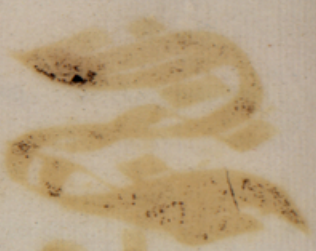

SUMMU- LA totius Logicae

[Faint, illegible text in a historical script, likely Latin, following the title. The text is too faded to transcribe accurately.]

UNIVERSITATIS
LA TORRE
-logica-

Summu- la totius Logicæ

Dialctica est ars discernendi, seu ratiocinan-
 di. et participandi et notis, ignota. unde eius subiectum
 est minus discernendi, et complecti diuisio, de p^{ri}ncipio et arguere
 et 2. operibus illis. Et p^{ri}mo duplex apprehensio, iudicium, discursus.
 Quare et has 2. operibus tribus tractibus completus est
 Arist. utraque p^{ri}ma. Primum tractatus est de p^{ri}ncipio et 2. De
 resolutionibus. 3. de p^{ri}ncipio, et posteriori resolutione. Et
 ut melius intelligatur p^{ri}ncipia Artis, p^{ri}mitimus tractatum
 Porphyrii, qui saepe in p^{ri}ncipio v^{er}ba supponit. Trac-
 tatus v^{er}ba dicitur huius p^{ri}ncipio. In 1. cap. de v^{er}bo in g^{er}e.
 in 2. de p^{ri}ncipio in g^{er}e, et de quinque v^{er}bis v^{er}bo.

i nulla re ad sui diuisionem. Cui potest in tabula, q. diuidi potest
 dati potest realem et positum q. scilicet est potest negatum, q. dicitur non repugnantia;
 quod actus talis potest sit positus h. diuio, seu contrarietate in oppositis.
 Deinde cum negationes multiplicandi potest negatas, i. diuina
 potest sit repugnantia ad eandem in e. repugnantia ad primum, erit
 i. uti multiplex non repugnantia, seu agitata; alia ad eandem
 Alia ad primum, eadem remota est non potest, scilicet uel potest, uel
 nulla sit.

Quarta, An deus uel agere uel agere negatum non solum si lo-
 quamur de re cui in statu contractionis. ut in eo non habet
 una, sed in utroque potest diuisa, quod est in priora. Non est si loquamur
 de re in statu ante eandem, ac solitudinis, ignis admit-
 tamus opinionem Scoti de diuisione non eorum ab inferiori, et non rei, ad-
 huc non dabitur uel a potest, in re in illo statu non habet unitatem pres-
 entionis, cum non deus instans, in quo non sit coniuncta cum inferiori-
 bus, sed solum habet prioritatem re, h. i. de potest, qua et habet in statu
 contractionis. Imo si habet unitatem, cum non dicitur habere eo in prio-
 ri inferiora, non potest et utrum nullum non dabit uel sine inferioribus.
 Quare solum potest operari in illis dabit uel, si ut dabit uel, non dicitur e
 unus status, sed duplex, ut in alio sit unum, u. presentis. In
 alio sit sit contractio, quod habere non potest nisi sit in statu ab-
 tractionis, seu esset obliqua, i. quo intellectus cogitat unitatem per multa
 a. q. abstracti.

In quad. s. de Abstractione uel, ex pendit quomodo in-
 tellectus

intellus agens simul cū phantasia producant spem intelligē
in intellu possibilem, qua ille imprimatus cognoscit vā; qd
si sumatū relatiue, vā sit ens rōis, es dicit subiectū seu cōi.
comparatiuo ipsius intellus possibilem, in spe n. n. solū ē vā
neg^{ue} sūstū, pro unit^e. s. et aptitudine, sū p̄tis inquam nēre
neg^{ue}; n. ū ut sūt entia rōis.

In quest. 6. ob predictā occasione, es genitū quid et
quomplēs sit ens rōis. Quod dicitū ens rōis, cuius et pendet
ab operatione intellus obiectiue. Diuidit̄ in tria mēbra; s. re-
lationem, negationē, et priuationē. s. hęc entia solus intellus
cōtingere p̄t. n. ū uolūtas, aut Phantasia.

In quest. 7. diuidit̄ vā ut gūs (si sumatū le rela-
tiue) in quinq̄ spēs uulgatas, quia in sūt identitates di-
uersae rōis sūt in prioribus. Dicitā spēs sūt infima, quia
sub illis alia n. collocant̄. Sūt immē, quia in illas
et gūs nihil mediat, quod probi ab in commo dīs, q̄ si
dicant̄ aliquid medicare, consequunt̄.

In quest. 8. de partibus vā rōndentibus, q̄ nōrio dicit̄
ai plura, saltē in pōa. Parte vā ē, quod a p̄t. s. subesse,
uel subijci vā. Diuidit̄ et in quinq̄ spēs. s. in quid mēo p̄t;
in qd complete; In qd cēntū; In qd nōrio; In qd cōing.

Partia, q̄ participans utē cōnti, nō rōne cōnspic̄;
 quia ex cōntracōne dīc̄ ut̄ parti n̄ p̄t unō q̄ acciōs. Partio
 ut̄ dīc̄ acciōtaliū, p̄tēnt cō cōtia p̄ acciōs, licet p̄tēnt
 sint cōtia p̄ se. P̄. ut̄ talia partia n̄ acciōnt cōtati ac-
 ciōtali cōntiā, s̄t. de nōtatiōe. v̄c. Domus dīc̄t̄ usō ut̄
 quōd n̄ cernit̄ in acciōtib̄ intrinsec̄is, v̄c. in Albedine sa-
 lore ut̄.

Sp̄cia in Specie

In cap. 1. de Genere dēp̄nit Porphyrius ḡis rōlaciōe;
 Idē, sub quo sp̄s collocat̄. Dein sic; ḡis ē id, quod p̄t̄
 de pluribus sp̄s dīstīnctus in q̄ quidē. Et ḡis ḡis s̄t p̄
 suād̄ sp̄ciōnū, et t̄i p̄ m̄ū subsistentis; n̄ t̄i p̄ m̄ū adia-
 centis, q̄ sola p̄t̄ p̄t̄ inuale. Negatiōes, quā tales ḡis cō
 n̄ possunt, nec sp̄s, cū n̄ possint contrahi q̄ proprias dīas-
 tōis d̄m dēstīnctus rōis; de rerū m̄is; de p̄t̄ibus p̄t̄is, et
 q̄si p̄t̄is.

In cap. 2. de sp̄e p̄t̄ Porphyrius. Propōit uariā sp̄ci
 acciōtiones, s. p̄o p̄t̄a extēna, q̄ sp̄a subijcib̄lī. mo dē p̄t̄
 lē. Dein miscet aliqua de serie p̄t̄mentali. Tandē agit
 de indīduo. Sp̄s subijcib̄lī, q̄ ut̄ sic, alius n̄ ē. Dīc̄t̄ id,
 quod subijc̄t̄ ḡis, seu id, de quo ḡis p̄t̄, Probabilis ē, de
 p̄t̄is.

definitio id, quod præter de pluribus dicitur ad idem in
quasi qd. e. c. definitione spæi subijcibilis notandum
spem hæc correlatiuum præter, et triæ gres, id n' adæquatum.
Unde quis fundat eandem q' relatione referri e' et imme-
diatè ad spem; remotè ad individuū. Ipsæ hæc, & individuū,
referunt ad gres q' duas; q' ut individuū n' potest referri
ad gres q' eandem relatione, qua referri ad spem; siq' dem
ad spem hæc, fundat in participatione completa. In hęc
deinde sunt due relationes spæi, & individuū, ad genus.

Individuū sumit tribus modis. 1. Pro Relatione,
uel appensione, ut subijcitur alii n' e' connotando singlè,
q' subijcitur v' Platone. 2. proprie, pro negatione diui-
sionis in plura. Definitio id, quod e' in diuisiōe n' d' e'
diuisiō a quocunq' alio ultima diuisiō. seu id, cuius oēs
proprietates a alteri coire n' possunt. 3. prout hęc rati-
o et similitudine vltis, & præter de uno, hæc q' sub se qua-
tuor spæi. ∞. ∞.

In cap. 3. de Dria, sumit dria dupliciter. e' et
vi nris. 2. et vsu g'hor' pro 3. præter. Definitio id
id, quod præter de pluribus dicitur ad idem in q' g'le e'
essentialis. Et L. Porphyrius solas genericas defini-
erit; n' negavit tñ simplices drias Specificas, q' ut au

accommodat de quo, ita afferri potest. Dicitur est id, quod a praeteri-
 ti de pluribus censetur. Praeteri dicitur in physica, et
 Methaphysica. Physica dicitur materia, et praeteri, si producenti no-
 minibus connotativis, et materialibus. Praeteri; Methaphysica
 est contrahit genus.

Dicitur est ut nominis tripliciter sumitur. 1. pro relat.
 rei dicitur. 2. materialiter pro finis illius relationis.
 pro praeteri ut reali, quod facit dicitur hinc a brutis. Un-
 de 3. sumitur, ut est non concretum significans de partem re-
 lationum facientis dicitur, connotans praeteri, et facit dicitur
 materialiter. Quare relatio facientis dicitur, et facit dicitur es-
 se ut in hanc praeteri materiam, et relationem dicitur, et in illa
 praeteri materialiter fundatur. Et ideo omnis relatio facientis differre,
 est realis, quia non habet essentiam realem distinctam. Denique recte
 dicitur dicitur in coem. Praeteri, quia aliquid, a se, in alio, ad
 alio tempore, .i. ab alia re differre. Dividitur in coem, propriam,
 et maxime propriam.

In cap. 4. de Proprio, agitur de illo dupliciter, .s. et
 usu dicitur, et est quartum praeteriabile. Dicitur id, quod est
 agitur praeteri de pluribus in q. q. est accitens, et necessario. ne-
 cessitate logica, quia proprium influat absentia. Unde
 si de illa negotio, consequenter destruitur absentia. Et ut

nominis significat proprium, id, quod ita alicui e' peculiare, ut
 alijs n' sit coe. Dividit in quatuor membra; q' dicuntur.
 propriu' 1. mo. 2. mo. 3. mo. 4. mo. Propriu' 1. mo, quod
 coet soli; n' sit coe. ut ee Grammaticu' hui' hris. 2. mo, quod
 coet oi; n' sit soli; ut ee bipedem hui' hris. 3. mo omnino soli;
 ut hui' canescere. 4. mo omni; soli; ac semp; ut hui' ee
 risibile.

In cap. 5. de p'ncipi' acciens intelligit. E. Id id, quod
 adest, et abe' sine subiecti corruptione. u. negari q't, quin
 deserviat' contra subiecti. 1. quod in ee, aut n' in ee ut
 q't. 2. quod nec e' g'us; nec d'p's; nec d'ria; nec propriu';
 semp' all' e' insubst. Aptior d'p'tio sic habet. Acciens e' id, q'd
 p'rat' de pluribus in q' quale e', acciens, e' congenti. Si
 acciens fuerit reale, e' insubst' ut d'cat' de substas,
 requirit sui, e' subiectiv' coe'ia', quia n' p'rat' nisi coe'iat,
 n' coe'it, nisi inhaereat, n' inhaereb, nisi co' istat. Unde
 n' e' ote sui subiectiv' in q' n' co' istat. Ad hoc. 3. ote re
 uocari possunt utia assumptiva; i. p'rata humana sui
 verbis d'icunt; q' d' dicant' subiecti, dicunt' congenti.

~ ~ ~ **Praedicamenta.** ~ ~ ~

A. cap.

In cap. v. usq. ad 4. agit de æquiuocis, uniuocis,
 & de nominatiuis. Ideo hæc præmittuntur an in Græca, quia
 tribus modis comparari possunt Græca. 1. omnia eū esse,
 que modis sūt æquiuoca. 1. analogica. 2. singula cum suis
 imperiois; quo modis coniunt uniuocæ. 3. quædam ad alia per
 Græca accentiū ad substantiam, quo modis dicuntur de nominatiue,
 et accentiū. Æquiuoca igitur à casu sūt ea, quorū nomen eō
 est ratio ut substantia nisi accommodata, diuersa; ut Gallus
 Æquiuoca à consilio, seu analogica, sūt attributionis,
 & proportionis. Attributionis sūt, quæ hēnt idē nomen, et e-
 andē prīmam; modis ut respiciendi illa prīmam, est diuersus, ut
 pēs in sano vi atq. pulsus, et cibi.

Analogica proportionis sūt ea, quæ hēnt idē nomen,
 et eandē rōem proportionalitatis, ut frivus, ens, etc. Dis-
 crimen autē hoc et analogica proportionis est, quia analo-
 gica proportionis propria hēnt intrinsecē prīmam, et nō com-
 parantur ob dependētiā, sed ob similitudinē prīmæ. Unde
 absque rōi ad aliud cognosci, definiturq. possunt. Ana-
 logica attributionis secundaria semper respiciunt primari-
 um in quo prīmam intrinsecē reperit. non negamus tñ aliq.
 secundaria denominari quodammodo, quia et intrinsecē
 hēnt, sed cū dependētia à primario; ut sciens rōi substantia;
 Entia omnia rōi Dei.

Uniuoca sūt ea, quorū nomen eō est, et rōi substantia
 nomini.

nomini accommoda eade³. Hanc h. snt participata, i.
nia cois: uel participancia u. inferiora, & in inferiora
de ponuntur hōctō. Denominatiua snt ea, q̄ ab alio no-
minis appellationē hēnt solo dīa casu. unde eadē ē
dūi, denominatiue, atq̄ accidentalit.

In cap. 4. diuidit̄ ens. ē, in subia³ et accens ad-
equatē, ita ut unū ens, et nouē p̄ma grā accentiū n̄ dēt
mediū uniuocū. Subia dō hōctō. ea, q̄ n̄ ē in subia;
accens uērd, quod ē in subia, de p̄nt̄ ita. est id, q̄ ē
in alio, n̄ uti pars, ut sit, aut seorsū ab eo, inque inest p̄-
eri nequit. 2° diuidit̄ i 10 p̄nta. Prāmētū ē alieu-
us grā summi, realis, et corū, q̄ sub ipso snt nati dī p̄o.
Ut aliquid sit ens grāle octo habere dēt condiciōes. 3.
cō p̄ uocis, s. cō parte rerū, quā declarant̄ huiusmodi.

Vox una, et simplex, rebus cōcinna locūdis.

Entia, q̄ se se, q̄ n̄ ita, realia, tota.

Prāmētū colligunt̄ es mis p̄andi de. i. subia.
qui snt decem. Nā quid p̄andi de prima subia; uel p̄andi
centū, l. accenti. si centū, ē subia; si accenti, l. ē int̄-
sore, uel ost̄nsecē uērd. uel ap̄iūs ita colliges; ens,
uel ē